

Arrest

nr. 184 395 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 3 oktober 2016 het Belgische grondgebied te zijn binnengekomen, dient op 20 oktober 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 23 augustus 2016 reeds een asielaanvraag indiende in Spanje.

1.3. Verzoeker wordt op 26 oktober 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 4 november 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

1.5. Bij schrijven van 8 november 2016 aanvaarden de Spaanse autoriteiten het terugnameverzoek en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [S.]

voornaam : [M. M K]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 20.10.2016 asiel in België. Wat zijn reis- of identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte voor.

Vingerafdruckenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 23.08.2016 een asielaanvraag indiende in Spanje (Melilla).

De betrokkene, van onbepaalde nationaliteit, werd gehoord op 26.10.2016 en verklaarde dat hij Palestina op 14.02.2016 verliet om met de bus naar Egypte te reizen om van daaruit de volgende dag met het vliegtuig naar Jordanië te reizen. Hij gaf aan de volgende dag vanuit Aman met het vliegtuig naar Algerije te zijn gereisd om er 3 dagen in Algiers te verblijven en vervolgens naar Gardaya te reizen. Hij gaf aan ongeveer 4 maanden in Gardaya te zijn verbleven om vervolgens eind juli 2016 terug naar Algiers te reizen. Hij verklaarde vanuit Algiers naar Marokko te zijn gereisd om ongeveer 1 week in Nadour te verblijven. Hij gaf aan op 12 of 14 augustus 2016 het grondgebied van de Lidstaten in Spanje te hebben betreden in Melilla. In Spanje werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 23.08.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene verklaarde dat hij na 35 à 37 dagen in het opvangcentrum in Melilla via Malaga naar Madrid doorreisde om er ongeveer een week op hotel te verblijven. Hij gaf aan vervolgens met een bus via Frankrijk naar België te zijn doorgereisd. In België diende de betrokkene op 20.10.2016 een asielaanvraag in.

Op 04.11.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 08.11.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij er familie heeft. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Spanje omdat hij in België wil blijven om te studeren en zijn toekomst er op te bouwen. De betrokkene gaf evenwel aan nooit problemen te hebben gehad met andere personen tijdens zijn verblijf in Spanje.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen asielaanvraag te hebben ingediend in Spanje, maar gaf aan dat hij er zijn vingerafdrukken moest geven. We merken dienaangaande op dat het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene een eurodac-1 resultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoonde dat de betrokkene op 23.08.2016 een asielaanvraag indiende in Spanje. Dit wordt bovendien bevestigd doordat Spanje zich op 08.11.2016 verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene overeenkomstig artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene gaf aan dat zijn oom legaal in Genk verblijft. Bovendien maakte hij gewag van een legaal in Luik verblijvende zoon van de neef van zijn vader.

Betreffende het verblijf in België van de oom van de betrokkene en de zoon van de neef van de vader van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende oom van de betrokkene en de zoon van de neef van de vader van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de oom van de betrokkene en de zoon van de neef van de vader van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied vallen, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te

worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat hij gedurende zijn verblijf in Spanje geen problemen heeft gekend met andere personen.

We merken bovendien op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken ook op dat Spanje op 08.11.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 18.04.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 14, alinea 5). Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 19, alinea 7). Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 43, alinea 1) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 42, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 36, alinea 1-2).

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, noch medicatie te nemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hürtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013; Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up to date tot 18.04.2016) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, tweede lid, tweede paragraaf en 17, eerste lid van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoeker heeft Gaza verlaten omwille van veiligheidsproblemen en omwille de bedreigingen van Harnas.

Hij verliet Gaza op 14 februari 2016 om met de bus naar Egypte te reizen om van daaruit de volgende dag met het vliegtuig naar Jordanië te reizen.

Hij gaf aan de volgende dag vanuit Aman met het vliegtuig naar Algerije te zijn gereisd om er 3 dagen in Algiers te verblijven en vervolgens naar Gardaya te reizen. Hij gaf aan ongeveer 4 maanden in Gardaya te zijn verblijven om vervolgens eind juli 2016 terug naar Algiers te reizen. Hij verklaarde vanuit Algiers naar Marokko te zijn gereisd om ongeveer 1 week in Nadour te verblijven. Hij gaf aan op 12 of 14 augustus 2016 het grondgebied van de Lidstaten in Spanje te hebben betreden in Melilla.

In Spanje werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 23 augustus 2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd.

Verzoeker verklaarde dat hij na 35 à 37 dagen in het opvangcentrum in Melilla via Malaga naar Madrid dooreisde om er ongeveer een week op hotel te verblijven.

Hij gaf aan vervolgens met een bus via Frankrijk naar België te zijn doorgereisd.

In feite, hij heeft nooit de mogelijkheid gehad om zijn situatie uit te leggen en hij heeft nooit iemand van een organisatie gezien. Hij heeft geen bijstand gekregen. Hij was op hemzelf aangewezen.

Hier, in België, hij heeft zijn oom van moederskant.

1. Inhoud en Interpretatie van artikel 3.2. tweede lid, van de Dublin III - Verordening

Artikel 3,2, tweede lid, van de Dublin III - Verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en- de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen"

Het concept van een 'asielprocedure en opvangvoorzieningen die "systeemfouten" bevatten' komt uit het Arrest N.S. (C-411/10) tegen Secretary of State for the Home Department dd 21 december 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het Arrest werd geoordeeld dat:

"Bijgevolgd moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vredrag van Geneve en met het EVRM."

81. " Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grobdrechten schendt."

86. "Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling."

In punten 125 en 127 van de conclusie van Advocaat Generaal V. TRSTENJAK van 22 september 2011 staat te lezen dat:

125. "Gezien de doelstellingen van Verordening 343/2003 zou het ook niet wenselijk dat iedere niet-naleving van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of van 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de primair verantwoordelijke lidstaat te verhinderen. Verordening 343/2003 beoogt namelijk een duidelijke en hanteerbare en bovenal snelle methode in te voeren voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielverzoek..."

127 "in het licht van het voorgaande dient de vierde prejudiciële vraag aldus te worden beantwoord dat een lidstaat waar een asielverzoek is ingediend, verplicht is gebruik te maken van zijn bevoegdheid krachtens artikel 3, lid 2, van Verordening 343/2003 om dat verzoek te behandelen, wanneer overdracht van de asielzoeker aan de volgens artikel 3, lid 1, in combinatie met de bepalingen van Hoofdstuk III van Verordening 343/2003 primair verantwoordelijke lidstaat de asielzoeker zou blootstellen aan een ernstig risico van schending van zijn in het Handvest verankerde grondrechten. Ernstig dreigende schendingen van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 en 2005/85 in de primair verantwoordelijke lidstaat, die niet tevens een schending van de in het Handvest verankerde grondrechten van de over te dragen asielzoekers inhouden, volstaan daarentegen niet om een verplichting tot uitoefening van het evocatierecht van artikel 3, lid 2, van Verordening 343/2003 te doen ontstaan."

Uit het Arrest N.S (C-410/11) tegen Secretary of State for the Home Department en de conclusie van de Advocaat Generaal in dezelfde zaak blijkt dat er geconcludeerd kan zijn dat er sprake kan zijn van 'systeemfouten' in een asielprocedure en de opvangvoorzieningen als meerdere bepalingen van de richtlijnen 2003/9 (intussen vervangen door richtlijn 2013/33/EU), 2004/83 en 2005/85 (intussen vervangen door richtlijn 2013/32/UE) geschonden zijn of ernstig dreigen geschonden te zijn en dat die schendingen tevens een schending inhouden van de in het Handvest verankerde grondrechten.

2. Bepalingen van de richtlijnen, het EVRM (artikel 3) en het Handvest van de Grondrechten van de EU (artikel 4) dit blijken geschonden te zijn op basis van de informatie over het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Spanje en de behandeling van asielzoekers uitgaande van serieuze bronnen

De verwerende partij steunt zich op verschillende rapporten om tot het besluit te komen dat " Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen

voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantont dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen..."

Het artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

« Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains et dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime. (CEÖH, 21 janvier 2011, MSS/Belgique et Grèce, §218; CCE, arrêt n° 148.685, 29 juin 2015 entre-autres)

La CEDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays. (voir CEDH, 4 décembre 2008, Y/Russie §75; et les arrêts auxquels ils fait référence; CEDH, 26 avril 2005, Muslim/Turquie, §66)

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour. A cet égard, la Cour a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale de ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante. (CEDH 4 décembre 2008, Y/Russie, §78; CEDH, 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129; CEDH, 30 octobre 1991, Vilvaraj et autres/RU, §108 in fine)(CCE, arrêt n°138950, 22 février 2015; CCE, arrêt n° 148.685, 26 juin 2015; CCE, arrêt n° 144.188, 27 avril 2015; arrêt n° 170.815, 28 avril 2015; arrêt n° 144.886, 5 mai 2015)

Het artikel 4 van het Handvest luidt als volgt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

Hierna maakt verzoekende partij een korte analyse van de informatie bevatte in de verschillende verslagen.

n feit, Verzoekers vragen de Belgische overheid hun asielaanvraag in behandeling te nemen omwille van een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in het geval van transfert naar Spanje.

Zo :

« Violences et mauvais traitement infligés aux demandeurs d'asile en Espagne Publié par le Comité de l'Europe pour la prévention des la torture (CPT), un nouveau rapport document la violence excessive subie par les demandeurs d'asile au long des frontières espagnoles Marocaines de Melilla. En plus des violences exercées conjointement par les 9 autorités espagnoles et marocaines le rapport souligne les conditions de vie difficiles dans les centres de détention en Espagne" CRIEC, avril 2015

«En Espagne, Amnesty fait état d'un traitement illégal de réfugiés et des demandeurs d'asile dans les enclaves espagnoles de Ceuta et Melilla, notamment des expulsions vers le Maroc, lors desquels les agents des forces de l'ordre ont recouru de "manière injustifiée ou excessive a la force". L'organisation critique le fait que le gouvernement a annoncé en décembre 2013 la réinstallation de 130 réfugiés syriens, mais qu'aucun n'aurait été en fin de compte réinstallé jusqu'a la fin de 2014... » Amnesty International,

«Institut de Drets Humans de Catalunya (IDHC) : L'Espagne s'engage devant le Conseil des Droits de l'Homme de l'ONU a améliorer la situation des droits de l'homme sur son territoire sans pour autant tenir compte de toutes ces recommandations

25.7.2015 - Le Conseil des Droits de l'Homme de l'ONU a adopté le 25 juin son rapport final concluant le deuxième mécanisme d'examen périodique universel envers l'Espagne. Le Conseil a émis 198 recommandations pour améliorer la situation des droits de l'homme en territoire espagnol, mais la péninsule ibérique n'a accepté d'en mettre en oeuvre que 169: 20 situations alarmantes et particulièrement médiatisées de violations des droits fondamentaux passent à la trappe... » AEDH, 25 juillet 2015

Uit deze bronnen blijkt dat de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje en vooral de asielzoekers niet optimale is.

Op basis van de analyse van de informatie bevatte in de verslagen van meerdere serieuze bronnen is verzoekende partijen van mening dat de tegenpartij haar beslissing grondiger had moeten motiveren.

Aangezien de in de verslagen bevatte informatie en de rechtspraak van Uw Raad had tegenpartij een zorgvuldig onderzoek moeten voeren naar het risico op een onmenselijke of vernedrende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Spanje. Dat ze heeft niet dat gedaan heeft tegenpartij haar motiveringsplicht geschonden evenals het zorgvuldigheidsbeginsel waartoe zij gehouden is.

Tegenpartij meent dat de verzoekende partij geen concreet element 'motif raisonnable' aanbrengt.

In dit geval heeft de tegenpartij dit serieus onderzoek niet gedaan.

Dat er bestaat voor verzoekers geen garanties voor een effectieve behandeling in Spanje:

La saga du droit a un recours effectif de nouveau devant la CEDH : Le droit espagnol des étrangers propice au refoulement des demandeurs de protection? 16 juin 2014 par

Francisco Sanchez Rodriguez, CDRE

« Dans ses arrêts K.K, Sultani, Hirsi Jamaa et De Souza Ribeiro, la Cour est ferme sur sa position : en matière d'éloignement, « un recours dépourvu d'effet suspensif automatique ne satisfaisait pas aux conditions d'effectivité requises par l'article 13 de la Convention » : il revient donc au juge espagnol de surseoir à l'exécution des décisions prises par le Ministère de l'Intérieur pour examiner le contenu du grief, tout en faisant preuve « d'une diligence de célérité particulière. Si l'institution souveraine n'est pas en mesure de donner plus de cohérence au système de protection des personnes vulnérables que sont les demandeurs d'asile, comment parler de prééminence du droit, considéré comme l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique ?

D'après le considérant n°8 de la directive 2008/115, il incombe aux Etats membres de mettre en place «[un] régime d'asile juste et efficace qui respecte[nt] pleinement le principe de non refoulement». Selon le juge de la CEDH, le système espagnol ne permet pas une protection effective des droits du demandeur d'asile. Le Royaume ne peut plus s'étonner des suspensions de plusieurs transferts Dublin vers son propre territoire par certains juges internes dont le Conseil du Contentieux des Étrangers belge, par une application stricte des jurisprudences K c/ Bundesasylamt et M.S.S C/ Belgique et Grèce... »".

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker heeft kennis kunnen nemen van de overwegingen in rechte en in feite die aan deze beslissingen ten grondslag liggen en deze kunnen als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Verzoeker toont enig gebrek in de (formele) motivering niet aan. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.5. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

[...]

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

[...]”

Artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening luidt verder:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker overeenstemmen met vingerafdrukken die op 23 augustus 2016 werden genomen in Spanje en verzoeker aldaar reeds asiel vroeg, waardoor de Spaanse autoriteiten op 4 november 2016 om terugname werden verzocht op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening. Eveneens blijkt dat de Spaanse autoriteiten bij schrijven van 8 november 2016 instemden met het terugnameverzoek op basis van voormelde bepaling.

Uit de bestreden beslissingen blijkt verder dat verweerder ook rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring dat hij een oom en een zoon van de neef van zijn vader heeft die in België verblijven. Hij ging na of er gronden zijn om de asielaanvraag op deze grond alsnog in België te behandelen. Hij stelde evenwel vast dat deze familieleden niet vallen onder de definitie van “gezinslid” zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening, derwijze dat de artikelen 9 en 10 van deze verordening in verzoekers situatie niet spelen. Hij was verder van mening dat er evenmin grond is om de asielaanvraag in België te behandelen op grond van de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van artikel 16, eerste lid of artikel 17, eerste of tweede lid van de Dublin III-verordening. Hij benadrukte in dit verband dat de louter aanwezigheid van familieleden in België nog niet leidt tot de toepassing van artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening en de betreffende familieleden verder niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 16, eerste lid van deze verordening. Eveneens werd benadrukt dat de louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokken asielzoeker of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-verordening.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel op zich niet aangeeft de voormelde gedane vaststellingen of beoordeling te betwisten. Hij wijst er weliswaar andermaal op dat hij een oom heeft in België, doch zonder vervolgens concreet in te gaan op de in dit verband naar voor gebrachte motivering. Hij weerlegt aldus de motivering niet dat de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielverzoek.

2.2.6. Verzoeker betoogt in wezen dat een verwijdering naar Spanje een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, en dat op deze grond de Belgische overheden met toepassing van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening alsnog verantwoordelijk zijn/worden dan wel dat verweerder gebruik had moeten maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17, eerste lid van de voormelde verordening.

2.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegt wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

2.2.8. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-reglementering het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.2.9. Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.10. In casu gaat de Raad in de eerste plaats na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Spanje en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Spanje zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Hierbij wordt nagegaan of verzoeker, met de algemene rapporten en artikels waarnaar hij verwijst, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de verenigbaarheid van de overdracht van verzoeker aan Spanje met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan en dat hij hierbij verwijst naar relevante, gezaghebbende informatiebronnen. Verweerder verwijst naar het *“Asylum Information Database – National Country Report – Spain”* zoals dit tot stand kwam onder meer onder de coördinatie van de *‘European Council on Refugees and Exiles’* en up-to-date tot 18 april 2016 (hierna: het AIDA-rapport), het *“Dublin II-Regulation National Report – Spain”* van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 en een rapport van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa van 9 oktober 2013. Deze eerste twee rapporten handelen specifiek over asielzoekers die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje. Deze stukken zijn opgenomen in het administratief dossier.

Verweerder benadrukt dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951 en het EVRM en asielaanvragen aan een individueel onderzoek onderwerpt. Hij stelt dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat Spanje de asielaanvraag niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zal onderzoeken en hierbij de Europeesrechtelijke minimumnormen zal respecteren. Verweerder wijst er ook op dat Spanje de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag aanvaardde op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening en op het in het tweede lid van deze bepaling gestelde dat *“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van*

het verzoek af.” Hij stelt dat aldus de Spaanse autoriteiten na overdracht van verzoeker het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvatten of hervatten indien verzoeker dit wenst en de Spaanse autoriteiten het asielverzoek zullen onderzoeken en verzoeker niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Verweerder wijst erop dat blijkens het AIDA-rapport personen in wier geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure. Verweerder stelt verder dat verzoeker in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden zal verkrijgen, asielzoekers in alle fasen van de procedure recht hebben op kosteloze juridische bijstand, asielzoekers toegang hebben tot gezondheidszorg en zij na zes maanden procedureverloop kunnen werken. Tevens blijkt uit voormeld rapport, zo stelt verweerder, dat aanvragers van internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang. Verweerder is van oordeel dat het feit dat er in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen zijn wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers nog niet aantoonde dat personen die aan Spanje worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Ook motiveert hij dat het enkele feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin niet zwaarwichtig genoeg is om tot dit besluit te komen. Verweerder besluit dat uit de voormelde rapporten niet blijkt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verweerder heeft bijgevolg in onderhavig geval de positieve onderzoeksverplichting nageleefd die op hem rust. Hij beperkte zich geenszins tot een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, doch voerde een onderzoek in het licht van relevante, gezaghebbende rapporten. Er kan aldus worden besloten dat verweerder heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Verzoeker verwijst allereerst naar rapporten dan wel artikels van CRIEC en Amnesty International die – blijkens het hieruit aangehaalde in de uiteenzetting van het middel, nu de rapporten zelf door verzoeker niet worden voorgelegd – handelen over de situatie van asielzoekers aan de grens tussen Marokko en Spanje te Melilla of in de enclaves van Ceuta en Melilla of over de situatie in detentiecentra. Vervolgens verwijst verzoeker naar bronnen van IDHC en AEDH waarin op algemene wijze gewag wordt gemaakt van het gegeven dat Spanje niet met alle aanbevelingen van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties rekening houdt en met name 20 van de 198 aanbevelingen naast zich neer zou leggen. Verzoeker stelt, op basis van deze bronnen, dat de situatie van asielzoekers in Spanje niet optimaal is en dat in het licht van deze bronnen een grondigere motivering zich opdroeg en het gevoerde onderzoek niet voldoende zorgvuldig is gebeurd.

Wat de rapporten dan wel artikels van CRIEC en Amnesty International betreft, blijkt allereerst niet dat de hierin vervatte informatie thans relevant is in de situatie van verzoeker. Zo dient te worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn overdracht aan Spanje in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs. Verzoeker komt in geheel andere omstandigheden Spanje binnen. Hij komt Spanje nu binnen in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. Er liggen geen stukken, of indicaties, voor waaruit blijkt dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje, en die aanvankelijk via Ceuta of Melilla het grondgebied van de Europese Unie zijn binnengekomen, worden teruggestuurd naar deze enclaves om de behandeling van hun asielverzoek af te wachten. De Raad stelt ten overvloede ook nog vast dat verzoeker in het kader van zijn gehoor op geen enkele wijze melding maakte van enig probleem met de Spaanse autoriteiten tijdens zijn eerdere verblijf in Melilla. Er blijkt verder evenmin dat asielzoekers die aan Spanje worden overgedragen in het kader van de Dublinreglementering aldaar worden opgesloten in detentiecentra. Aldus blijkt ook de relevantie van de situatie in detentiecentra in casu niet.

Inzake de aangehaalde bronnen van IDHC en AEDH dient de Raad andermaal vast te stellen dat deze stukken als dusdanig niet zijn gevoegd bij het verzoekschrift. Een meer concrete uiteenzetting in dit verband ontbreekt ook volledig. Op geen enkele wijze blijkt zo bijvoorbeeld met welke concrete aanbevelingen van de Mensenrechtenraad dan geen rekening werd gehouden, zodat ook niet kan worden ingeschat of het dan aanbevelingen betreft die specifiek relevant zijn in de situatie van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Spanje. Door het louter op algemene wijze aanhalen dat Spanje niet aan alle aanbevelingen tegemoet zou komen, wordt nog geen betoog naar voor gebracht dat van

aard is de door het bestuur gedane vaststellingen te weerleggen waarbij aan de hand van rapporten die specifiek handelen over zogenaamde Dublinterugkeerders werd geoordeeld dat geen structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje blijken.

Nu niet blijkt dat de aangehaalde informatie relevant is in verzoekers situatie dan wel deze dermate algemeen is dat deze niet van aard is de door het bestuur gedane vaststellingen te kunnen weerleggen, maakt verzoeker aan de hand van deze informatie ook geenszins aannemelijk dat de voorziene motivering niet kon volstaan dan wel dat welbepaalde informatie ten onrechte niet bij de beoordeling is betrokken. Er blijkt niet dat enig concreet gegeven dan wel stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht. Aldus blijkt ook geenszins dat het gevoerde onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet op voldoende zorgvuldige wijze is gevoerd.

Verzoeker betoogt vervolgens dat er in Spanje geen garantie is op een effectieve behandeling van de asielaanvraag. Hij wijst op een bron die refereert aan de rechtspraak van het EHRM die stelt dat artikel 13 van het EVRM vereist dat in het kader een verwijderingsmaatregel een beroep met een automatisch schorsend effect mogelijk moet zijn bij een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. De auteur stelt zich de vraag of de Spaanse vreemdelingenwetgeving in overeenstemming is met deze rechtspraak van het EHRM en niet het risico in zich houdt dat asielzoekers worden teruggedreven of uitgewezen.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker opnieuw nalaat het artikel waaruit hij citeert te voegen bij zijn verzoekschrift, zodat het moeilijk is voor de Raad om de citaten in hun juiste context te plaatsen. De auteur lijkt aan te kaarten dat de Spaanse wet geen automatisch schorsend beroep voorziet in geval van een teruggedrijvings- dan wel verwijderingsmaatregel en hiervoor een rechterlijke uitspraak is vereist. Aldus, en gelet op de geciteerde passages, blijkt evenwel nog niet dat asielzoekers en Dublinterugkeerders die worden overgedragen aan Spanje worden geconfronteerd met systematische tekortkomingen in de asielprocedure of dat zij een reëel risico lopen om te worden verwijderd naar het herkomstland zonder een gedegen en grondig onderzoek van hun asielverzoek. Verzoeker toont niet met voldoende concrete elementen aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt om te worden gerepatriëerd naar zijn herkomstland vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat de Spaanse instanties hem zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt zo ook benadrukt dat de Spaanse autoriteiten instemden met het verzoek voor de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening, wat aantoonde dat de asielaanvraag in Spanje nog hangende is en overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling de verplichting met zich meebrengt het asielverzoek te behandelen. Er liggen geen concrete elementen voor dat Spanje zou verzaken aan deze verplichting. In de mate dat in het betreffende artikel wordt gerefereerd aan het arrest A.C. en anderen tegen Spanje van het EHRM van 22 april 2014, en waar dit artikel een reactie op dit arrest lijkt te zijn, merkt de Raad nog op dat dit arrest van het Hof betrekking heeft op de versnelde procedure en het ontbreken van een schorsend beroep dat volgt op de versnelde procedure. In casu heeft verzoeker een hangende asielaanvraag in Spanje en hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag in Spanje volgens een versnelde procedure zal worden behandeld. Op geen enkele wijze licht hij toe waarom deze rechtspraak, of de rechtsleer hieromtrent, ook dienstig kan worden ingeroepen in zijn concrete situatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de relevante motieven van de bestreden beslissingen, gesteund op onder meer concrete rapporten met betrekking tot de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders in Spanje, te weerleggen. Er blijkt ook geenszins dat de door verweerder aangehaalde rapporten geen correcte weergave zijn van de actuele situatie voor asielzoekers in Spanje.

De beknopte weergave van of citaten uit de aangevoerde rapporten en/of artikelen, die zelf niet worden gevoegd, laat niet toe te besluiten dat de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Spanje, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten berustende grond vormt om aan te nemen dat verzoeker als asielzoeker en Dublinterugkeerder een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zodat een overdracht naar Spanje strijdig zou zijn met die bepalingen.

2.2.11. Vervolgens dient te worden nagegaan of verzoeker met zijn betoog het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

De Raad stelt op basis van de stukken van het dossier vast dat verzoeker werd gehoord inzake de toepassing van de Dublin III-verordening. Hij betwist niet dat hij in het kader van dit gehoor, gevraagd om welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die zich volgens hem verzetten tegen een overdracht aan Spanje, aangaf voor België te hebben gekozen omdat hij hier familie heeft en hij hier wil blijven omdat hij hier wenst te studeren en hier zijn toekomst wenst op te bouwen. Hij verklaarde nooit problemen te hebben gehad met andere personen tijdens zijn verblijf in Spanje.

Verweerder kon in het licht van deze verklaringen in alle redelijkheid oordelen dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van *“concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Verzoeker betwist evenmin het gegeven dat hij niet aangaf gezondheidsproblemen te hebben.

In zoverre verzoeker thans nog op algemene wijze betoogt dat hij nooit de mogelijkheid had om zijn situatie uit te leggen in Spanje, hij nooit iemand heeft gezien van een organisatie, hij geen bijstand kreeg en hij op zichzelf was aangewezen, merkt de Raad op dat verzoeker niet duidt waarom hij dergelijke verklaringen pas voor het eerst naar voren brengt in het kader van huidige beroepsprocedure en niet op het ogenblik dat hem door het bestuur werd gevraagd naar redenen betreffende de omstandigheden van behandeling en opvang die zich kunnen verzetten tegen een overdracht aan Spanje. Gelet op dit gegeven en de algemeen- en vaagheid van voormelde verklaringen blijkt het geloofwaardig karakter van deze verklaringen niet. Met dit betoog toont verzoeker nog niet aan dat hij bij een terugkeer naar Spanje niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure of deze procedure niet zal kunnen verderzetten of dat hij als asielzoeker geen menswaardige opvang zal kunnen verkrijgen en evenmin dat hij alsnog op persoonlijke gronden dreigt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in Spanje.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte geen specifieke redenen ontleend aan zijn concrete situatie weerhield die zich verzetten tegen een overdracht aan Spanje gelet op artikel 3 van het EVRM.

2.2.12. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Aldus wordt evenmin aangetoond dat België gelet op artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening alsnog verplicht is de asielaanvraag van verzoeker te behandelen en evenmin dat verweerder gebruik had moeten maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening. De soevereiniteitsclausule opgenomen in artikel 17 van de Dublin III-Verordening voorziet verder in geen enkele verplichting doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Nu geen incorrecte toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening blijkt en niet blijkt dat er gelet op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest alsnog een verplichting rust op België om de asielaanvraag te behandelen, blijkt een schending van de voormelde bepalingen van de Dublin III-verordening of van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet niet.

2.2.13. De bestreden beslissingen steunen verder op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bepaalde gegevens of stukken zoals deze voorhanden waren in het dossier ten onrechte niet in de beoordeling heeft betrokken of dat deze bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.14. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS